

PAULA STERN
KÁVOVÁ
DYNASTIE

Dny probuzení

motto

Kávová dynastie

Dny probuzení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Paula Stern

Kávová dynastie - Dny probuzení – e-kniha

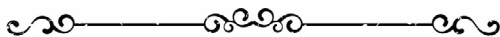
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PAULA STERN
**KÁVOVÁ
DYNASTIE**

Dny probuzení

Praha 2022

Přeložila Eva Hermanová

Copyright © 2020 HarperCollins in der HarperCollins Germany GmbH,
Hamburg

Translation © Eva Hermanová, 2022

Cover illustrations © beeboys, Chatrawee Wiratgasem, mamaruru,
pashabo, Rozhnovskaya Tanya, saravutpics / Shutterstock

ISBN tištěné verze 978-80-267-2171-0

ISBN e-knihy 978-80-267-2262-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2263-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2261-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Věnováno Janu Marcu Möbiusovi.
Děkuji.*

Postavy a místa děje

Euweiler

Fiktivní městečko ve vrchovině Eifel, v blízkosti města Cáchy. Tady se narodil a v době válečné a poválečné vyrůstal Eberhard Ahrensberg.

Cáchy

Ahrensbergovi se stěhují do vily v ulici Preusweg. Sídlo firmy *Ahrensberg Kaffee* se nachází ve vile na Lütticher Straße. K budově bylo v průběhu desetiletí přistavěno několik hal, ve kterých se skladuje, praží a balí káva pro maloobchod.

Brazílie

Ahrensbergovi si pronajímají kávovníkovou plantáž v Sao Paulu.

Ahrensbergovi

Praprarodiče

August Ahrensberg

Johanna Ahrensbergová

Děti

Marianne, Rudolf, Barbara a Eberhard

Prarodiče

Eberhard Ahrensberg, nar. 1929

Magdalena Ahrensbergová, nar. 1932

Syn

Günther

Rodiče

Günther Ahrensberg, nar. 1950

Esther Ahrensbergová, nar. 1960

Děti

Alexander Ahrensberg, nar. 1985

Corinne Ahrensbergová, nar. 1992

Zaměstnanci v Ahrensberg Kaffee a ve vile

Thomas Feldmann – marketing

Beatrice Breithauptová – asistentka šéfa

Karsten Otto – referent kvality

Karl Lohmeyer – zahraniční prodej

Emil – recepční

Kurt – domovník, správce objektu

Klara – hospodyně ve vile

Přátelé

Susan Jonesová

Sebastian Wagner

Noe Engel

Pelzmannovi

Bernhard Pelzmann

Charlotte Pelzmannová

Dcera

Isabella Pelzmannová

Rosenbaumovi

Jacob Rosenbaum

Rebecca Rosenbaumová

Dcera

Sarah Rosenbaumová

Správci kávovníkové plantáže

Fernando Oliveira Silva

Luciana Crepaldi Oliveirová

Dcera

Katalina Oliveira Silvaová

KAPITOLA 1

Mezník

Brazílie • Brasil • Brazil

Současnost: říjen

Corinne se zastavila, potřebovala si odpočinout. Využila té chvílky, aby se plna obdivu znovu rozhlédla kolem sebe. Každý další den strávený v Brazílii se její láska k této zemi ještě víc prohloubila. Nad tímto okouzlejícím kouskem světa se kleňnula temně modrá obloha bez mráčku. Corinne si na ochranu před kolmo stojícím sluncem zastínila oči rukou. Pohledem sledovala zelený les táhnoucí se podél mírně stoupající hory. Až vysoko nahoře rozeznávala kávovníkové keře, které se krčily ve stínu vzrostlých stromů. Mezi listy probleskovaly zářivě červené zralé třešně kávovníku, které bude nutné posbírat. Zabere to několik příštích týdnů.

Corinne visel přes levé rameno pletený sběrný koš, který už byl z poloviny plný. Na pravém boku se jí houpal jutový pytel na *speciální úrodu*, jak tomu Fernando říkal, a vždy přitom spiklenecky zamrkal. Káva Jacu Bird – Corinne nevědomky

nakrčila nos. Zpočátku se musela hodně přemáhat, aby trus guana tmavonohého obsahující kávové fazole sebrala holýma rukama. Časem o tom přestala přemýšlet a měla radost z každého nového nálezu. Věděla, že tato kořist představuje pro Fernanda a jeho mladou rodinu poklad a pomůže jim k lepšímu životu.

Corinne vůbec nedokázala nadšení pro tuto speciální kávu pochopit, ale milovníci na celém světě byli ochotní zaplatit za požitek z její chuti horentní sumy. Ona sama dosud znala jen stejně drahou cibetkovou kávu Kopi Luwak pocházející z Indonésie, kterou ale z principu nepila. O kávě z ptačího trusu až do včerejška neslyšela. Nebylo na tom nic překvapivého, vždyť se teprve nedávno začala prostřednictvím velkoobjemových dodávek kávy arabica do firmy intenzivněji seznamovat s rodinným podnikáním. Bylo toho ještě neuvěřitelně mnoho, co se o kávě chtěla naučit, stála na samém začátku.

Jedno ale věděla už teď – ani s tímto zvláštním druhem kávy nemusela za otcem chodit, stejně jako tomu bylo s Kopi Luwak. A to bylo vlastně dobře. V tomto případě musela dát kávovému baronovi dokonce za pravdu: tak drahé fazole nebyly pro klasický typ velkopražírny vhodné.

Corinne měla ovšem ještě vlastní velmi důležitý argument proti masové produkci. Skokový nárůst poptávky po Kopi Luwak byl pro zvířata hrozný. Cibetky byly ve strašných podmínkách drženy v klecích a vykrmovány kávovými třešněmi, protože k uspokojení potřeby už nestačily natrávené bobule volně žijících jedinců. Z toho pomyšlení Corinne usedalo srdce. Něco takového by se nemělo dělat žádnému zvířeti a ona

by nikdy nepodporovala obchod se zbožím produkovaným za tak drastických podmínek.

Corinne byla šťastná, že guanové mohli žít tady na farmě volně a nehrozilo, že by je někdo zavíral do klecí. Aby to šlo zaručit i nadále, měla by taková káva zůstat specialitou, jejíž dostupnost je přirozeně omezená cenou.

Když nad tím teď přemýšlela, musela se bezděčně usmát. Tvrdohlavost jejího otce tentokrát posloužila dobré věci, přestože kávobaronovi určitě nešlo o ochranu zvířat, ale o efektivitu podnikání.

Volání opeřenců se neslo až k ní, jako by četli její myšlenky. Guanové se před sběrači stahovali do podrostu, ale Corinne už zvuky, které vydávali, poznala. Fernando jí ptáky ukázal teprve včera. Procházeli tiše lesem a pozorovali ji. Byli tmavě šedí až černí s nápadně červeným lalokem pod zobákem. Dospělci dorůstali velikosti krocana, Corinne však připadali hezčí než tenhle domestikovaný pták.

Fernando se jim snažil zajistit na plantáži ty nejlepší životní podmínky, aby jejich kolonie byla co nejpočetnější. Těšilo jej, že se u něj drží a očividně prospívají. Jejich spolupráci totiž potřeboval. A ptáci se mu odměňovali velkým množstvím pozřených a vyloučených kávových třešní. Ukazovalo se, že jsou to velcí labužníci, což zaručovalo vynikající kvalitu kávových zrn. Vybírali si pouze dokonale zralé třešně, přezrálých nebo nezralých plodů se ani nedotkli.

Corinne se s těžkým srdcem odtrhla od pohledu na krajinu a vrátila se myšlenkami ke svému úkolu. Musela pracovat, konečně proto tady byla, a ne aby se oddávala snění s otevřenýma

očima. Stáhla si z vlasů uvolněnou stuhu a znovu ji nacvičeným pohybem pevně uvázala.

S tmavými vlasy a opálenou pokožkou byla k nerozeznání od místních. Kdyby její portugalština nebyla tak krkolomná, mohla být považovaná za jednu z nich – ta představa se jí líbila. Nechtěla, aby ji tu vnímali jako dceru pronajímatele půdy a největšího odběratele sklizně. Chtěla s lidmi na plantáži mluvit a poznat tak jejich skutečný život.

S povzdechem si protáhla bolavá záda a promnula si poškrábané ruce – to byla cena za to, když sem chtěl člověk patřit. Ještě jednou si povzdechla a pustila se do dalšího keře. Sklízelo se od časného rána a konec byl v nedohlednu. Samozřejmě věděla, že práce sběračů je velmi namáhavá, ale mezi věděním a vlastní zkušeností byl značný rozdíl, její beznadějně namožené svaly by mohly vyprávět.

Sběrači jako by nikdy nebyli unavení a těžkou práci zvládali s klidem. Její úcta k nim každým dnem rostla. Bojovala statečně, ale nebyla schopná udržet tak vysoké tempo. Ačkoliv pravidelně sportovala, v tak dobré kondici jako oni nebyla, i šikovnost jí chyběla. S tím nepočítala. Vypadalo to tak jednoduše. Ruce sběračů jako by jen ovoce pohladily a zralé – opravdu jen zralé – plody přistávaly v koších zdánlivě bez námahy. Ona trhala nejen výrazně pomaleji, ale i méně pečlivě. Neustále z keřů otrhávala i nezralé třešně. Ty pak musela z pytle obtížně vybírat, protože by zhoršovaly kvalitu a Fernando žádné lajdáctví netoleroval – ani v jejím případě.

V budoucnu už do sebe jen tak narychlo nevyklopí ani jeden šálek, tím si byla jistá. Práce na plantáži ji naučila respektu.

Navzdory těžkým začátkům přetrvávalo v Corinne naprosté okouzlení zemí a lidmi. Těšilo ji, že smí na kávovníkové plantáži být a že si tuto cestu dokázala u svého otce prosadit. Stálo hodně energie přesvědčit jej o nutnosti této praxe. Nakonec mu ale došly protiargumenty – nebo chuť podstupovat únavné debaty, které začínaly den co den už u snídaně. V každém případě ale s její cestou do Brazílie nakonec souhlasil a zajistil jí pobyt v Sao Paulu.

Tento kus země patřil Ahrensbergovým, kteří už druhou generaci pronajímali plantáže Fernandově rodině a byli hlavními odběrateli úrody z její rovinatější části, která se sklízela strojově. Ručně sbírané třešně kávobaronů nezajímaly, ty Fernando prodával drobným překupníkům. Káva Jacu Bird šla přímo do vybraných malých pražírén.

Corinne se v Jižní Americe cítila od první chvíle jako ryba ve vodě. Zamilovala si otevřenost Brazilců, mezi kterými nepanovala žádná formální zdrženlivost. Téměř všichni se při setkání s ní usmívali a neskrývali zvědavost. *A alemã* – ta Němka, jak ji většinou nazývali, když o ní mluvili.

Ačkoliv lidé tady na plantáži vedli mnohem tvrdší život, než jak si to Corinne představovala v Německu, nestěžovali si. Nebo se to k ní zatím nedoneslo. Hodně jí záleželo na tom, aby mohla nahlédnout i pod pokličku. Chtěla se seznámit nejen s výrobními postupy, ale i s lidmi, se kterými firma *Ahrensberg Kaffee* – tedy někdy v budoucnu i ona – spolupracuje. Pokud chtěla vnést do rodinného podniku čerstvý vítr, potřebovala argumenty.

Jakkoliv to bylo fyzicky i mentálně velmi náročné, Corinne si užívala každou chvíli, kterou mohla být přímo tady, na ká-

vovníkové plantáži. Obzvláště ji těšilo, že se mohla zúčastnit ruční sklizně. Měla pocit, že ještě nikdy nebyla tak blízko tajemství kávy jako tady, mezi kávovníkovými keři, ve zpočném oblečení a s poškrábaným předloktím.

Několik posledních týdnů strávila v údolí. Seznamovala se se strojovou sklizní, při které se otrhané třešně proplachovaly ve velkých kontejnerech a poté rozkládaly na speciální rohože, aby uschly. Jakmile vyschly a zhnědly, oddělila se buničina včetně voskové vrstvy od zelených jader. Ta se následně roztrídila podle kvality a expedovala do celého světa.

V této části plantáže bylo všechno dimenzováno s ohledem na množství a rychlost. Přestože si Corinne cenila toho, že tady může být, cítila se mezi všemi těmi stroji a hektickou prací malinko ztracená. S její romantickou představou o pěstování kávy to mělo pramálo společného. Bylo to však nezbytné pro globální zásobování. A také výchozím bodem úspěchu firmy *Ahrensberg Kaffee*, to se nedalo popřít.

Možná musí romantika nevyhnutelně stranou. Otec měl zřejmě pravdu, když říkal, že je snílek a měla by dospět.

Souhlasil nakonec s touto cestou, protože věděl, že setkání s realitou jí otevře oči? Corinne věřila, že ano. Byl to od něj chytrý tah, a že je její otec moudrý muž, bylo nade vši pochybnost.

Nepočítal však s tím, že by Corinne nakonec přece jen svůj kávový ráj mohla najít. Zřejmě neměl vůbec tušení, že tady něco takového existuje, totiž plantáž nahoře v lese. Pro firmu nezajímavá, proto se o ni nestaral. Corinne ano. A milovala ji celým svým srdcem.

Jak velký byl rozdíl mezi továrnou, jak Corinne v duchu velkou plantáž nazvala, a pěstováním kávy tady vysoko v lese? Vyplatilo se to vůbec? Přírodě v každém případě ano. Kdyby to šlo, Corinne by vždy prosazovala zdravou smíšenou kulturu – muselo by to však být i ekonomicky odůvodnitelné. Kvalita musela ospravedlnit vysoké náklady na sklizeň, ale i tak by bylo těžké kávobaronu přesvědčit.

Corinne tušila, že budou nutné vášnivé debaty, aby otec přehodnotil své názory. Považoval biodynamické pěstování a ruční sklizeň za ideologie zaslepených snů. Uznával jen finanční faktory. Co nejvyšší výnos s co nejmenšími náklady, a přitom požitelným produktem. O tom byl rodinný podnik, tak vyrostla firma *Ahrensberg Kaffee*. Kávobaron neměl žádný důvod cokoliv na své filozofii měnit.

Takové uvažování se ale neshodovalo s aktuálními trendy, o tom byla Corinne pevně přesvědčená. Podle jejího názoru existovalo v době klimatických změn a nutnosti ochrany životního prostředí něco jako společenská odpovědnost firem.

Proto když už bylo jasné, že na tři měsíce odjede do Brazílie, naplánovala si, že se nebude zajímat jen o masovou produkci. Měla štěstí, že u Fernanda našla obojí. Velkou plantáž, na které pracoval pro kávobaronu, a její menší sestru, která naplňovala jeho sen. I když to byl sen značně náročný, jak bylo Corinne ode dneška jasné. Ještě jednou se zhluboka nadechla a rozhlédla se po plantáži ležící uprostřed lesa.

Sytě zelené kávovníkové keře rostly mezi stromy. Kávové třešně působily zdravě a plně. Šikovní sběrači sklízeli celé dopoledne jen zralé plody a byli velmi pilní. Přesto je čekal

ještě pořádný kus práce. Fernando plánoval dosbírat tento úsek do večera.

„Nedívej se tak skepticky. Zaměstnal jsem ty nejlepší v okolí,“ uslyšela Fernandův hlas kousek od sebe. „Dneska to stihnou.“ Šéf plantáže došel až k ní. „Co se děje? Budeš pokračovat v práci, nebo jsi připravená ochutnat zlato, které tady roste?“

„Nemůžu se dočkat,“ odpověděla Corinne a vděčně se na Fernanda usmála. „Musí existovat dobrý důvod, proč ses tady do toho pustil.“ Zaváhala a pak dodala: „A ještě lepší, abys kávobarona přesvědčil.“ Otec by jí utrhl hlavu, kdyby věděl, co tady dělá. Předpokládal, že se Corinne soustředí výlučně na masovou produkci a veškeré s ní související postupy.

Fernando se srdečně zasmál. „Věřím, že to je úkol nastupující generace – přesvědčit tu starou o správnosti nových postupů. Můj otec chtěl tenhle kus lesa vykácet a i tady nahoře založit strojově dostupnou plantáž. Diskutovali jsme o tom celé noci.“

„Měl jsi štěstí, že sis prosadil svou,“ odpověděla Corinne.

„Štěstí je relativní pojem,“ odvětil Fernando. „Zemřel dříve, než mohl své plány uskutečnit. Nejsem si jistý, jestli bych mu v tom dokázal zabránit.“

Corinne položila Fernandovi ruku na rameno. „To je mi líto,“ řekla tiše a zlobila se na sebe za svou nerozvážnou poznámku.

„Nemusí. Nemohla jsi to přece vědět a taky už je to dávno. Ale to byl ten důvod, proč jsem krátce po svých dvacetinách, ještě než jsem dostudoval, pronájem převzal. Původně jsem chtěl jet na rok do Německa, studovat a poznat obchod s kávou z druhé strany. Ale život se nestará o to, jaké máme plány.“

Měl stejné sny jako já, pomyslela si Corinne, oba jsme chtěli poznat opačnou stranu podnikání. U Fernanda zůstalo jen u přání. Znovu si uvědomila, jak musí být za svou příležitost vděčná.

„Co kdybys přijel do Německa, na pár týdnů, až skončí úroda,“ navrhla spontánně.

„Uvidíme,“ mrknul na ni Fernando. „Možná jednoho dne skutečně vezmu obě své ženy a přijedeme.“

„Ubytování máte zajištěno,“ ujistila ho Corinne. „Ve vile Ahrensbergových je místa dost a milí lidé jsou u nás vždycky srdečně vítáni.“

„Vidí to kávo Baron stejně?“ Fernando se tvářil skepticky. Corinne věděla proč a věděla také, že má pravdu. Její otec s lidmi, jako je Fernando, nikdy nejednal na stejné úrovni. Byl férový, ale tvrdý a nenechával nikoho na pochybách, že se díky své ekonomické síle cítí nadřazeně.

Ale vila byla i Corinnin domov. Postará se o to, aby se v ní její přátelé, za které považovala i Fernanda a jeho rodinu, cítili vítáni.

„Konec snění,“ řekl rázně Fernando. „Pojď, Luciana na nás čeká, připravím ti první ptačí kávu ve tvém životě. To budeš koukat.“

Corinne si opřela hlavu o dřevěnou zeď domu, před níž seděla společně s Lucianou. Slunce mezitím vystoupalo vysoko na oblohu a hřálo ji do obličeje. Zevnitř k nim doléhalo Fernandovo spokojené pobrukování a cinkání hrníčků. Slabý proud vzduchu vyvanul z kuchyně jemné aroma kávy, Corinne

zvedla nos a nasála vůni. Mezitím už Fernando vyšel ven a podával jí šálek.

„Ochutnej a řekni, jestli stojí za ta bolavá záda a křeče ve svalech,“ vyzval ji.

„*Obrigada, Fernando*,“ poděkovala a vzala si od něj šálek.

Také Luciana dostala jeden hrníček a odměnila za něj svého muže polibkem. Malá Katalina spala v kolébce vedle Luciana a ve spánku si cucala palec.

Corinne se zvědavě sklonila nad šálek. Takže tohle byla ona, káva Jacu Bird. „Jak jsi ji upražil?“ zeptala se. „Hodně tmavou?“

Fernando zavrtěl odmítavě hlavou. Zvedl se, vešel do domu a hned z něj zase vyšel s malou keramickou dózou v ruce. Zastavil se před Corinne a zvedl víčko. „Podívej se sama, je dost světlá. Pražení jsem zastavil hned po prvním prasknutí. Díky fermentaci v žaludku ptáků se fazole natráví. Ztrácejí hořkost a musí se pražit opatrně, aby se aroma plně rozvinulo. Takže, co jí říkáš?“ Kývl bradou směrem k šálku v Corinnině ruce.

Před prvním douškem znovu ucítila její vůni. Napila se podruhé. Měla zavřené oči, aby se mohla plně soustředit na chuť.

„Páni,“ vydechla, otevřela oči a podívala se na Fernanda. „Takovou kávu jsem skutečně ještě nepila. Je neuvěřitelně jemná, a přesto má plnou chuť. Cítím ovoce a výrazně sladký tón, řekla bych, že anýz.“

Fernando zářil. „Jsi dobrá,“ pochválil Corinninu analýzu. „Pokračuj,“ vyzval ji.

Corinne se napila potřetí a soustředila se na pocit v ústech. „Lehce krémová, ale ne příliš. Chuť dlouho doznívá. Fantastické! Fernando, teď jsi mě přesvědčil. Tahle káva opravdu stojí za

každý rozbolavělý sval. Jaká škoda, že ji nemůžu nabídnout našim zákazníkům.“

„Odbyt není našťestí žádný problém,“ řekl Fernando, který se mezitím také posadil. „Už teď bychom mohli prodávat více, než vyrobíme. Starosti mi dělá jen byrokracie. A vysoké náklady na přepravu. To je cena za to, když prodáváš napřímo a spolupracuješ s malými pražírnami. Ale i přesto jsem velmi spokojený, dává mi to kus svobody.“

Corinne si všimla hrdého výrazu v jeho obličejí. Zrovna když se chtěla zeptat, jestli by si od něj před odjezdem mohla kilo koupit, zazvonil telefon v domě. Fernando se omluvil a zvedl sluchátko. Po krátkém hovoru jej předal Corinne. „Tvůj bratr,“ řekl jen.

Alexander? Proč volá na pevnou linku, a ne na mobil? Pak jí ale došlo, že ten její leží vybitý v pokoji.

„Alexandře?“ ohlásila se a uvědomila si, že jí začalo rychleji bít srdce. Nebylo obvyklé, aby jí bratr telefonoval.

„Corinne, musíš se okamžitě vrátit do Německa. Kávo-baron...“

„Tatínek?“ vykřikla a prudce se postavila. Probudila přítom Katalinu, která se okamžitě rozplakala. Luciana vzala dceru do náruče a začala ji konejšit.

Na druhém konci linky bylo naprosté ticho, až Corinne došla trpělivost. „Řekni už něco, Alexandře. Co je s otcem?“

„Ranila ho mrtvice. Corinne... vrať se rychle domů, prosím. Myslím, že to s ním nevypadá dobře.“

KAPITOLA 2

Návrat domů

Cáchy • Oche • Aix-la-Chapelle • Aken • Aquae Granni

Současnost: říjen

Corinne netrpělivě vyhlédla z malého okénka vedle svého sedadla. Polkla poslední doušek rajčatové šťávy a protáhla obličej. Co by teď dala za šálek dobré kávy – na tu si ale bude muset počkat až do Cách. Už teď se těšila, až zajde do *Café Emotions*. To, co nabízeli v letadle, nemělo s kávou nic společného, proto si ji raději neobjednala.

Cítila tupou bolest hlavy a pálily ji oči. Byla neskutečně unavená, přesto se jí během celého letu nepovedlo usnout déle než jen na pár minut. Sotva si na chvíli zdřímala, hned se zase leknutím probudila. Myšlenkami byla u otce. Snad se vrátí včas. Snad už je otci lépe. Snad to není tak špatné, jak to Alexander vyličil. Snad!

Od okamžiku, kdy tak překotně odjela z Brazílie, nedostala žádné nové zprávy. Snažila se několikrát dovolat, ale nikdo nebyl k zastížení. Hlavou se jí celé hodiny točily myšlenky jen kolem toho „snad“.

Pilot zrovna provedl zatáčecí manévř. Levé křídlo se naklonilo a Corinne zahlédla hluboko pod sebou první domky velké zatím jen jako tečky. Za pár minut se začnou připravovat na přistání. Jen toto vědomí stačilo, aby se Corinne nebezpečně zrychlil puls. Najednou jí zvlhly ruce a vyschlo v puse.

Stále totéž. Už to znala, snažila se proto soustředit na vlastní dech, aby tím uklidnila vibrující nervy. V duchu se procházela brazilským deštým pralesem, othrávala kávové třešně a sbírala ptačí výkaly. To jí na chvíli rozptýlilo, ale hlas kapitána, který chraplavě zazněl z reproduktoru, ji tvrdě vrátil do reality.

„Vážení cestující, za chvíli přistaneme v Düsseldorfu. Narovnejte prosím opěradla svých sedadel do výchozí pozice a uveďte servisní stolky před sebou do svislé a zajištěné polohy. V Düsseldorfu je převážně slunečno a příjemných šestnáct stupňů Celsia. Děkuji za vaši důvěru v mou osobu, posádku letadla i společnost Brazil Airwings. Přejeme vám příjemný pobyt nebo navazující let. Prosím posaďte se na svá místa a zůstaňte připoutaní, až dokud nezhasnou výstražná světla nad vašimi hlavami. Na shledanou a *good bye*.“

Corinne se jako pokaždé při hlášení o přistávacím manévřu postavily všechny chloupky na předloktí a prsty křečovitě sevřely sedadlové opěrky. První kontakt se zemí projel celým jejím tělem. Sevřel se jí žaludek. Nejraději by si položila hlavu na kolena a zakryla ji oběma rukama, ale zůstala vzpřímeně sedět. Kdo by se jí teď podíval do očí, objevil by v nich čirou hrůzu. Vrhla bleskový pohled na sousední sedadlo. Jak může člověk vedle ní zírat tak nezúčastněně před sebe, když se v její hlavě odvíjejí ty nejstrašnější scénáře?

Jakmile kola stroje konečně dosedla na asfalt a letadlo pomalu dorolovalo k budově letiště, Corinne ulehčeně vydechla. Uvolnila prsty křečovitě svírající opěrky a ucítila, jak v nich začala znovu proudit krev. Přežila!

Teď se zase mohla uvolněně usmát. Pobaveně nad sebou zakroutila hlavou. Jak jen byla tahle panika při přistání hloupá. Všechno si uměla racionálně vysvětlit, ale v dané chvíli jí to nebylo nic platné.

Přesto létala ráda. Zejména start v ní vyloženě spouštěl pocity štěstí. Když ji to vtlačilo do sedadla a cítila ten enormní tlak, který na ni působil, zvedla se v ní nesmírná vlna radosti. V této fázi letu musela vždycky potlačit zavýsknutí, protože to bylo jako začátek něčeho nového. To příslovečné vzlétnutí se v takových okamžicích stávalo fyzicky hmatatelným a Corinne si užívala příjemné brnění v celém těle.

Naproti tomu přistání představovalo pokaždé drama.

Ještě dobře, že vedle ní neseseděl Alexander. Jenom by si z ní utahoval – starší bratři dokážou být skutečně nepříjemní, obzvláště když už jsou dospělí.

Panika z přistání na chvíli odvedla její pozornost od toho, co ji čeká. S uvolněním, které následovalo, se však do jejího vědomí opět vkradl temný mrak. Snad! Bylo tady zase, to slovo, které jí už spoustu hodin nenechávalo v klidu.

Obvykle zůstávala sedět a v klidu čekala, až se přežene ta nejhorší tlačence. Tyto minuty jí také poskytovaly příležitost dát se dohromady po vyčerpání způsobeném přistáním. Tentokrát to bylo jinak. Chvíli předtím, než zhasly varovné kontroly upozorňující na nutnost mít stále zapnuté bezpečnostní

pásky, se netrpělivě zvedla a prudce vytáhla cestovní tašku z přihrádky nad hlavou. Sbalila si jen to nejnnutnější, kufry za ní pošle Fernando.

S mnoha omluvami se protlačila davem cestujících, kteří už byli také všichni v pohybu, a jako jedna z prvních dorazila k východu. Po odbavení si to namířila k přepážce půjčovny a krátce nato už držela v ruce doklady a klíčky od auta. Když se proplétala mezi lidmi procházejícími chodbami letiště, zazvonil jí mobil. Konečně!

„Alexandře, jak je tátovi?“ vykřikla netrpělivě. Přitiskla si telefon k pravému uchu a levé si zacpala ukazováčkem, aby zmírnila hluk, který kolem ní panoval.

„Nic se nezměnilo.“ Bratrův hlas zněl vyčerpaně. „Doktoři u něj navodili umělý spánek. Odvezl jsem teď mámu domů, aby si trochu odpočinula. Kde jsi?“

„Zrovna jsme přistáli,“ odvětila Corinne. „Do hodiny bych měla dorazit. Kde leží? Ve fakulní nemocnici? Potkáme se tam?“

„Přijed' domů, Corinne. Je pozdě, určitě by tě za ním už nepustili.“

Pozdě? Corinne úplně ztratila pojem o čase. Pohled na náramkové hodinky, které se mezitím díky rádiovému signálu přenastavily na nové časové pásmo, potvrdil Alexandrova slova. Bylo už skoro deset. Skutečně to nebyl nejvhodnější čas na návštěvu nemocného. „Dobře. Pospíším si domů.“

Když konečně odbočila na příjezdovou cestu, uvítal ji kompletně rozsvícený dům. Působil tak teple a útulně. Bylo těžké představit si, že všichni jeho obyvatelé nesedí pospolu a neuzívají si příjemný večer, ale jsou znepokojení a mají starosti.

Už brzy se doví, jak se daří otci. Brzy se podělí o své obavy s rodinou, společně to však přečkají, tím si byla jistá.

Oči se jí úlevou zalily slzami. V jednu chvíli zapochybovala, jestli vůbec zvládne dojet domů, jestli nemá raději auto odstavit a vzít si taxík. Nabízelo se zavolat Sebastianovi. Její nejlepší kamarád, s nímž se znala už od školky, by určitě okamžitě přijel a odvezl ji. Následující den by se ale musela postarat o odstavené auto z půjčovny nebo někoho požádat, aby to udělal za ni.

Už jenom úvahy, jak by to měla zorganizovat, ji vyčerpávaly. Neměla tušení, co ji doma čeká. Takže bojovala s únavou a zarputile se snažila zůstat bdělá. Hlasitě si propěvovala a dělala grimasy, jen aby neusnula.

Když prudce zabrzdila u schodiště vedoucího k domu, kola malinko proklouzla ve šterku. Vytáhla klíček ze zapalování a téměř současně vyskočila z auta. Vstupní dveře se otevřely, zrovna když brala schody nahoru po dvou. Stál v nich její bratr a tvářil se vážně.

„Ahoj, Alexandře. Jak je na tom táta?“ Corinne jej krátce objala a snažila se očima zachytit jeho pohled. Ráda by ho podržela v náruči déle, ale jejich vztah, kdysi tak srdečný, to v současné době nedovoloval. Alexander se od Corinne i zbytku rodiny distancoval a žil si svůj vlastní život. I když ho současná situace očividně dost vzala.

„Žije,“ řekl bezmocným hlasem a pokrčil rameny. Vypadal unaveně. Pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy a vlasy, na jejichž úpravu obvykle velmi dbal, měl rozčuchané. „Pojďme si promluvit dovnitř. Máma je u krbu.“

Sotva to dořekl, Corinne se kolem širokého točitého schodiště ve vstupní hale rozběhla do druhé místnosti napravo od něj. Netrpělivě rozrazila dveře a vpadla dovnitř.

„Mami!“ vykřikla, přiběhla k matce, zvedla ji z pohodlného křesla s vysokým opěradlem a pevně objala. Připadala jí najednou tak drobná a bezmocná, Esther Ahrensbergová přitom byla ta nejsilnější žena, kterou znala. Ačkoliv v létě oslavila šedesáté narozeniny, sršela žena kávobarona obvykle energií. Hodně se smála, milovala život a vyvažovala tak přísné chování svého muže. V tuto chvíli ale po její síle nebylo ani stopy. Unaveně si opřela tvář o rameno své dcery.

„Dobře že jsi tady, Lokýnko.“

„To je přece jasné.“ Corinne se obvykle nelíbilo, když ji matka oslovovala touhle přezdívkou z dětství, teď to však nebylo důležité. Usadila Esther zpátky do křesla a sedla si naproti ní. Alexander přiložil do krbu dvě polena. Dříve než si k nim přisedl, zeptal se: „Mám zavolat Klaru? Máš hlad?“

Matka se zeptala téměř současně s ním: „Spala jsi alespoň v letadle, zlato? Musíš být úplně vyčerpaná.“ Esther se znepokojeně podívala na svou dceru.

Corinne zareagovala odmítavě. Opravdu nezáleželo na tom, jestli se dostatečně vyspala, a hlad – který skutečně měla – mohl také počkat. Na hospodyně Klaru bylo spolehnutí. Určitě se postarala o to, aby Corinne našla v lednici něco k jídlu. Pravděpodobně tam na ni čekala extra porce *Lilo Bavaroise*. Klara „své dítě“, kterým pro ni Corinne stále byla, ráda hýčkala. A Corinne zase měla ráda kávový krém, jehož recept se v rodině uchovával po generace a pocházel

od praprababičky Lilo. Ale než mohla něco sníst, potřebovala znát fakta.

„Nejdříve chci vědět, co se stalo a jak se tátovi daří,“ řekla proto velmi vážně.

Kromě světla vycházejícího z krbu ozařovaly místnost také dvě stojací lampy, jež celý prostor včetně sedících postav zalívaly teplým světlem. Corinnina matka měla nepochybně cit pro útulno. Před krb nechala umístit několik rudě polstrovaných křesel a malých konferenčních stolků se zakřivenými ocelovými nohami a odkládacími deskami z třešňového dřeva. Tento idylický interiér ostře kontrastoval s Corinniným ustaraným nitrem.

Na jednom stolku byla připravená karafa s vodou s plátky citronu a skleničky, Corinne si jednu z nich naplnila. Dychtivě polkla několik doušků, zatímco čekala, až Esther nebo Alexander promluví.

„Tvůj otec měl mrtvici,“ pronesla konečně matka. Neřekla však nic nového a Corinne jen tiše a netrpělivě odfrkla.

„A prodělal také mozkové trauma,“ doplnil Alexander dříve, než mohla Corinne cokoliv namítnout. „Podle všeho se musel při pádu bouchnout o hranu psacího stolu. Přitom pár minut předtím, než se to stalo, vypadal normálně. Beatrice si myslí, že si vzal prášky proti bolesti hlavy, ale to taky není nic zvláštního, nebo ano? Člověk přece hned nemyslí na to nejhorší, když ho bolí hlava.“ Alexander se předklonil a prohrábl si rukama krátké, světlehnědé vlasy.

„Byl s ním někdo a postaral se o něj?“ zeptala se Corinne.

„Než se to stalo, bavili jsme se o správném stylu vedení, však víš, obvyklé téma. Byl jsem našťvaný a rozhovor přerušil.“

Když otec upadl, byl jsem už u sebe. Beatrice seděla v přední kanceláři u svého pracovního stolu. Uslyšela nějakou dutou ránu, naštěstí se hned zvedla a šla se podívat, co se stalo. Našla otce na podlaze – byl v bezvědomí a krvácel. Okamžitě zapnula alarm a poskytla mu první pomoc. „Její bratr vztekle bouchl dlaní do opěrky křesla. „Kdybych se chvíli zdržel, možná bych ho stihl zachytit. Ale byl jsem tak našťvaný...“ Zabořil obličej do dlaní a zůstal nehybně sedět.

„Alexandře,“ promluvila matka a položila mu ruku na rameno. „Ten spor s tím nemá nic společného. I kdybys s ním byl v jedné kanceláři, nedokázal bys tak rychle reagovat. Přestaň, ať se z toho nezblázníš. Slyšel jsi, co říkal doktor, nikdo to nemohl předvídat ani tomu zabránit.“

Alexander zvedl hlavu. Podíval se do ohně a Corinne si všimla, že se mu lesknou oči. Ani náznak odtažitosti, o kterou se vůči své rodině snažil.

„Já vím,“ řekl po chvíli. „Samozřejmě to chápu. Ale nechci, aby poslední vzpomínkou na mého otce byla hádka.“ Začal si třít ruce. Když znovu promluvil, chvěl se mu hlas. „Nikdy to mezi námi nebylo jednoduché, ale takhle to nesmí skončit. Takhle ne, prosím.“

„A taky to tak neskončí,“ zasáhla velmi rozhodně Corinne. Začala pomalu ztrácet trpělivost. Neplahočila se sem přes polovinu zeměkoule, aby poslouchala ty nejčernější scénáře. Chtěla se upnout k naději a nepřipustit nic jiného. „Co to má znamenat? Táta žije. Pokud jsem vám dobře rozuměla, dostalo se mu okamžité pomoci. To je přece u mrtvice zásadní, nebo ne? Táta se znovu postaví na nohy, to je snad jasné.“ Zachvě-

la se. Prosím, tati, ať mám pravdu, rychle se zase uzdrav, žadonila v duchu.

Matka se na ni usmála, ale její optimismus nesdílela. „Doufejme, zlato, ale abych byla upřímná, doktor při našem rozhovoru nepůsobil příliš sebejistě. Nikdo neví, jak moc má otec poškozený mozek. Jeho situace je komplikovaná dvojnásob – jednou kvůli mrtvici a podruhé kvůli traumatu vzniklému nárazem při pádu. Uspali ho, aby se mohl zotavit. Musíme počkat.“

„Ale je naděje,“ trvala na svém Corinne. „A ta se počítá.“ Představa, že by otec mohl zemřít, jí brala dech. Bez ohledu na to, jak to s ním někdy bylo těžké, ho milovala. Bez něj by to nešlo. V žádném případě!

„Ano, ta se počítá,“ souhlasila matka.

„Přesto je situace kritická, nesmíme si nic nalhávat,“ řekl Alexander. „A nehleď na to, jak se bude vyvíjet, v každém případě bude otec dlouho mimo hru.“

Esther Ahrensbergová teď působila velmi vyrovnaně. Zhluboka se nadechla a stiskla křížek, který jí visel kolem krku. Corinne sledovala, jak se matka energicky zbavuje slabosti, kterou pocítila, když se vítaly, a znovu nachází svůj obvyklý vnitřní klid a rovnováhu. Podívala se vážně na obě své děti. Nejprve na Alexandra, pak na Corinne. „Musíme se postarat, aby všechno běželo jako dosud. Máme zodpovědnost za firmu a zaměstnance. Musíte Eberharda zastoupit. Převezmete vedení společnosti, dokud se do jejího čela nebude moci znovu postavit váš otec.“

„To je přece samozřejmé, že otce zastoupím,“ pospíšil si Alexander, aby matku uklidnil. „Koneckonců jsem už ve firmě